
ДО ПИТАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЯКОСТІ СУДОВИХ РІШЕНЬ У СПРАВАХ ПРО ЕКОЛОГІЧНІ АДМІНІСТРАТИВНІ ПРАВОПОРУШЕННЯ

О.А. УЛЮТИНА, кандидат юридичних наук, доцент,
доцент кафедри адміністративного та фінансового права
Національний університет біоресурсів і природокористування України
E-mail: ulutinaea@gmail.com

І.І. ДЕНИСЮК, суддя
Лугинського районного суду Житомирської області
E-mail: ilona.denisjuk505@gmail.com

Анотація. У статті на основі дослідження вимог до якості судових рішень у справах про екологічні адміністративні правопорушення та аналізі судової практики вироблені пропозиції щодо підвищення якості судових рішень із даної категорії справ.

Проаналізовано правосудність як основний критерій якості судових рішень у справах про екологічні адміністративні правопорушення, що охоплює ознаки законності та обґрунтованості. Зроблено висновок, що критеріями законності постанови суду у справах про екологічні адміністративні правопорушення є правильне застосування: норм матеріального права та дотримання норм процесуального права, аналогії закону або аналогії права як в частині матеріальних, так і процесуальних норм; відповідність постанови міжнародним, конституційним, галузевим принципам, основним засадам судочинства, вимогам верховенства права. В частині дотримання вимоги про обґрунтованість постанови найяскравіше виражається предметно-об'єктна специфіка правопорушень – їх «екологічність», оскільки саме при дослідженні обставин справи та оцінці доказів суддя має оперувати знаннями та спиратись на норми не лише адміністративно-деліктного законодавства, а й екологічного, природоресурсного, в якому встановлені вимоги щодо використання та охорони природних об'єктів та ресурсів, екологічної безпеки, які були порушені.

Запропоновано з метою підвищення якості судових рішень у справах про екологічні адміністративні правопорушення прийняти у формі постанови Пленуму Верховного Суду документ «Про судові рішення у справах про адміністративні правопорушення».

Ключові слова: законність судового рішення, обґрунтованість судового рішення, постанова, правосуддя, суд, судові рішення, якість судового рішення

Актуальність.

Теорія права прийняття рішення у справі визначає завершальною та разом з тим основною стадією процесу застосування права. Саме в рішенні норма права набуває індивідуально-владного характеру, остаточно встановлюється зв'язок норми права з фактом, який потрібно вирішити. Наголошують теоретики й на тому, що правильно прийняте рішення забезпечує законність, укріплює правопорядок в цілому, підтримує інтереси держави та суспільства з одного боку, а з іншого – охороняє права громадян, виховує повагу до закону (Теория государства и права, 2003: 460).

Що стосується безпосередньо судового рішення, то його визнають найважливішим результатом (найважливішим актом) здійснення правосуддя, який ухвалений згідно з нормами матеріального та процесуального права, на конституційних засадах та принципах судочинства, покликаний забезпечити захист гарантованих законом прав і свобод людини та реалізувати закріплені в Конституції принцип верховенства права («Про судові рішення в адміністративній справі...»; «Про судові рішення в цивільній справі...»). Окрім того, судові рішення являються основним актом реалізації судової влади і його метою визначають «досягнення юридичної визначеності у спірних правовідносинах, переконання сторін та суспільства у справедливості суду, утвердженні ним прав людини та запобігання невизначеності в аналогічних ситуаціях» (Куйбіда & Сироїд, 2013: 12).

За ст. 283 КУпАП судові рішення у справі про всі адміністративні пра-

вопорушення (у тому числі екологічні) приймаються у формі постанови, в якій фіксується результат юридичної оцінки дій особи, яка притягується до адміністративної відповідальності, констатується винність чи невинуватість такої особи, встановлюється (за наявності підстав) конкретний захід адміністративного стягнення щодо винної особи. Разом із тим таке судове рішення має й значно ширшу мету: підтвердити факт здійснення правосуддя (що відображає особливість судової підвідомчості справ про адміністративні правопорушення), переконати суспільство в обов'язковості притягнення винних до юридичної (в даному разі адміністративної) відповідальності та в її невідворотності.

Проте задля досягнення своєї мети, задоволення інтересів (очікування) учасників провадження та суспільства судове рішення у справах про адміністративні правопорушення (у тому числі екологічні) має бути якісним, тобто відповідати певним встановленим вимогам, критеріям якості. Якість судового рішення в найширшому розумінні пов'язується із метою судової реформи, реальним утвердженням верховенства права у суспільстві, захисту прав і свобод людини (Улютіна, 2019: 124).

Зважаючи на те, що до компетенції суду віднесено розгляд найбільш тяжких адміністративних екологічних правопорушень, що фактично знаходяться на межі злочинів, якість судових рішень відіграє значну роль не лише в забезпеченні належного рівня правосуддя, а в захисті екологічних прав людини і громадянина, захисті навколишнього природного середовища. Це й зумовлює актуальність даної статті.

Аналіз останніх досліджень та публікацій.

Зважаючи на важливість, питання критерії якості судових рішень неодноразово досліджувались науковцями. Серед яких М. Гурвич, Р. Куйбіда, Є. Пушкар, О. Сироїд, О. Скакун, М. Труш, Г. Фазикош, О. Шиманович, М. Штефан та інші. Однак спеціального дослідження проблеми забезпечення якості судових рішень саме у справах про екологічні адміністративні правопорушення не проводилось.

Мета статті полягає у дослідженні вимог до якості судових рішень у справах про екологічні адміністративні правопорушення, аналізі судової практики та виробленні пропозицій щодо підвищення якості судових рішень із даної категорії справ.

Результати.

Як показує вивчення джерельної бази, основні вимоги до якості судових рішень є універсальними для всіх їх видів.

Однією з основних вимог щодо якості всіх без винятку судових рішень є їх правосудність. Фахівці відмічають, що це головний критерій якості судового рішення, порушення якого є підставою для скасування чи зміни судового рішення судом вищої інстанції. Правосудність поєднує в собі дві вимоги – законність (стосується питань права) та обґрунтованість (стосується питань факту) (Куйбіда & Сироїд, 2013: 32).

Для початку відмітимо, що категорія «законність судового рішення» неодноразово досліджувалась науковцями-правниками як теоретиками, так і вченими, що вивчають проблеми окремих галузей права та законодавства.

Приміром О.Ф. Скакун, вказує, що вона полягає в належному додержанні законних процедур, тобто вирішення справи має ґрунтуватися на конкретній нормі права чи сукупності норм, які прямо стосуються розглянутої справи; дотримуватись їх точного змісту; суд має діяти в рамках своєї компетенції; не виходити за межі повноважень, передбачених законом; суд має завжди застосовувати правові норми, коли виникають обставини, передбачені нормою; не ухилятися від застосування норми; не припиняти дію норми з будь-якого приводу (застарілість, невідповідність місцевим умовам тощо) або під впливом особи (органу), не уповноваженої на те законом. Доки норма права не скасована, не змінена або не припинена у встановленому законом порядку, наголошує О.Ф. Скакун, вона є обов'язковою для правозастосовного органу (Скакун, 2001: 396).

На думку представників науки цивільного процесуального права законність судового рішення передбачає дотримання даним органом положень Конституції України, загальноvizначених принципів та норм міжнародного права і міжнародних договорів України, які є складовою її правової системи (Сеник & Лемик, 2010: 255). Інший дослідник – О. М. Шиманович, доводить, що законним є рішення суду, якщо воно ухвалене при точному дотриманні, виконанні й використанні норм процесуального права, а також у повній відповідності до норм матеріального права, які підлягають застосуванню до даних правовідносин, або засновано на застосуванні у необхідних випадках закону, який регулює подібні відносини, або виходить із загальних засад і змісту законодавства (Шиманович, 2005: 10).

Будучи фахівцем в галузі адміністративного процесу В. М. Кравчук говорить про те, що законність рішення залежить від безумовної точної відповідності його до законів та інших нормативно-правових актів, що визначається передусім правильною юридичною кваліфікацією взаємовідносин сторін та інших учасників справи (Кравчук, 2011: 521). Слушним є й висновок М. І. Труш, яка доводить, що законним вважатиметься рішення суду, ухвалене із неухильним дотриманням процесуальних вимог, із застосуванням до дійсних правовідносин сторін норм права, які підлягають застосуванню, та яке відповідає правопорядку держави (Труш, 2013: 171).

З позиції Р. Куйбіди та О. Сироїд, судові рішення є законним, якщо воно ухвалене судом відповідно до норм матеріального права з дотриманням норм процесуального права. Ці ж автори пропонують три критерії оцінки законності судового рішення: 1) чи застосував суд необхідний закон? 2) чи не застосував суд зайвий закон? 3) чи правильно суд витлумачив закон? Окрім цього, вони вірно стверджують, що законність судового рішення має трактуватись не суто формально – як дотримання вимог закону, а у ширшому значенні – відповідно до вимог верховенства права (Куйбіда & Сироїд, 2013: 35, 36).

Застосовуючи вищенаведені висновки до ознаки законності постанови суду у справах про екологічні адміністративні правопорушення ми вважаємо доцільним виділити такі критерії: 1) правильне застосування норм матеріального права; 2) правильне застосування і дотримання норм процесуального права; 3) правильне застосування аналогії закону або ана-

логії права як в частині матеріальних так і процесуальних норм; 4) відповідність постанови міжнародним, конституційним, галузевим принципам, основним засадам судочинства, вимогам верховенства права.

Якщо ж звертатись до практичного дотримання таких якісних критеріїв, то аналіз судової практики в частині законності постанов у справах про екологічні адміністративні правопорушення дозволяє стверджувати про їх недотримання в ряді випадків.

В якості прикладу неправильного застосування першого з них наведемо постанову Апеляційного суду Донецької області від 17 березня 2016 р. № 243/831/16-п, якою було скасовано постанову судді Слов'янського міськрайонного суду Донецької області від 11 лютого 2016 р. (про притягнення до адміністративної відповідальності за ст. 91 КУпАП «Порушення правил охорони та використання території та об'єктів природно-заповідного фонду»). Причиною скасування постанови суду першої інстанції стало неправильне застосування норм матеріального права: в протоколі про адміністративне правопорушення та в самому судовому рішенні відсутня об'єктивна сторона адміністративного правопорушення, відповідальність за яке передбачена ст. 91 КУпАП, тобто в них не зазначено, яким саме чином дії особи, що притягується до адміністративної відповідальності, порушують ст. 7 Закону України «Про природно-заповідний фонд України» та ст. 68 Закону України «Про охорону навколишнього природного середовища». Апеляційна скарга була задоволена, провадження за ст. 91 КУпАП – закрито у зв'язку із відсутністю події і складу адміністративного правопорушення.

Поширеною є й практика недотримання процесуальних норм. Аналіз постанов суду в справах про екологічні адміністративні правопорушення показує, що найчастіше порушується порядок повідомлення особи, що притягується до адміністративної відповідальності про час та місце судового засідання, неврахування клопотань про відкладення судового розгляду за наявності поважних причин для відсутності таких осіб що тягне за собою порушення права на захист останніх. В якості прикладу задоволення апеляційної скарги саме внаслідок таких порушень суду можна навести постанову Апеляційного суду Закарпатської області у справі № 301/2056/15-п.

Окрім вищезазначеного Консультативна рада європейських суддів наголошує на тому, що «для ухвалення судового рішення може виявитись необхідним не лише врахувати відповідні правові положення, а й взяти до уваги неправові поняття та реалії, які стосуються контексту спору (етичні, моральні, економічні міркування)» («Висновок № 11 (2008) Консультативної ради ...»). Неврахування цих міркувань, слушно підкреслюють вже вітчизняні правники, призводить до безглуздих під кутом зору суспільства висновків (Куйбіда & Сироїд, 2013: 38).

Практичним прикладом цього може стати постанова Апеляційного суду Запорізької області у справі № 310/5265/15-п, якою було задоволено апеляційну скаргу щодо притягнення особи до відповідальності за ч. 4 ст. 85 КУпАП. Незважаючи на те, що суд першої інстанції прийшов до обґрунтованого висновку про доведеність вини особи у вчиненні адміністративного правопорушення, передбаченого ч.4 ст.85 КУпАП, суддя апеляційного

суду встановив, що при вирішенні справи було застосовано формальний підхід, не враховано того, що правопорушник є пенсіонером, ветераном праці, нагороджений орденом «Знак пошани» та не взято до уваги кількість і вагу виловлено риби (карась 1 шт.). Постанову суду першої інстанції, якою накладався штраф у розмірі 340 грн було скасовано, особу звільнено від адміністративної відповідальності (за ст. 22 КУпАП) із оголошенням усного зауваження.

Другою складовою правосудності постанов у справах про екологічні адміністративні правопорушення є обґрунтованість.

Вважається, що обґрунтованим є судові рішення, якщо воно ухвалене судом на підставі обставин у судовій справі, які повно і всебічно з'ясовані на основі доказів, що були досліджені судом (Куйбіда & Сироїд, 2013: 33). Також вказують вчені, що для забезпечення обґрунтованості судового рішення суд виявляє всі факти, що стосуються справи; ретельно і неупереджено (об'єктивно) вивчає факти, визнає їх достовірними; відкидає всі сумнівні факти і факти, що не стосуються справи (Скакун, 2001: 396). Обґрунтованість судового рішення залежить від того, наскільки точно було визначено предмет доказування у справі (сукупність обставин, які мають значення для правильного вирішення спору) та наскільки повно будуть досліджені обставини, які цей предмет становлять (Труш, 2013: 172). Ухвалення обґрунтованого судового рішення обумовлюється тим, наскільки якісно суд визначив предмет судового розгляду, предмет доказування, дотримався всього комплексу правил, які врегульовують процесуальний порядок зібрання, дослідження та оцінки доказів (Фазикош, 2014: 34).

На наш погляд саме в частині дотримання вимоги про обґрунтованість постанови найяскравіше виражається предметно-об'єктна специфіка правопорушень, у нашому випадку їх «екологічність». Адже саме при дослідженні обставин справи та оцінці доказів суддя має оперувати знаннями та спиратись на норми не лише адміністративно-деліктного законодавства, а й законодавства екологічного, природоресурсного, в якому встановлені ті конкретні вимоги до використання та охорони природних об'єктів та ресурсів, до екологічної безпеки, які були порушені. Всебічне, повне і об'єктивне дослідження доказів досить часто буває неможливо здійснити без залучення осіб із спеціальними неюридичними знаннями, що підкреслює важливу роль спеціаліста та експерта у судовому розгляді справ про екологічні адміністративні правопорушення. Нарешті, велике значення для обґрунтованості рішення відіграє і якість матеріалів справи, у тому числі протоколу про правопорушення.

Наведемо приклад із судової практики. Апеляційний суд Закарпатської області задовольнив апеляційну скаргу громадянина на постанову судді Іршавського районного суду про притягнення його до адміністративної відповідальності за ст. 90 КУпАП. Одним із аргументів для визнання постанови суду першої інстанції необґрунтованою було визнано те, що суд не врахував відсутності у довідці-висновку таксономічного рангу (типу, класу, ряду, категорії) кожної із виловлених рибин, що викликає сумнів у правильності висновків про належність усієї виловленої риби до марени звичайної (яка занесена до Червоної книги України) («Постанова Апеляційного суду Закарпатської області ...»).

Аналізуючи чинники, що визначають якість судових рішень, Консультативна рада Європейських суддів виділила два їх рівні: зовнішні і внутрішні. До першого було віднесено: 1) недоліки законодавства, тобто часті зміни в законодавстві, недосконале написання законів та нечіткість їх місту, недоліки процесуальних правил; 2) ресурси, тобто обсяг фінансування судової системи, адекватна суддівська винагорода, допомога штату кваліфікованих судових помічників та секретарів; 3) дійові особи в судовій системі та юридична освіта, тобто ступінь професійності всіх осіб, які беруть участь у провадженні. До внутрішніх чинників, які впливають на якість судових рішень, включено: професійність судді (як головну гарантію якості); уміння судді організовувати та проводити судовий процес активно і чітко згідно процесуальних правил; прийняття рішення, яке б сприймалось сторонами та суспільством у цілому як таке, що стало результатом коректного застосування юридичних правил, справедливого процесу та правильної оцінки фактів, а також як таке, що може бути ефективно реалізованим («Висновок № 11 (2008) Консультативної ради ...»).

Будучи універсальними для всіх судових рішень, ці чинники є актуальними й для постанов суду у справах про екологічні адміністративні правопорушення. Як видно з їх змісту, до проблеми підвищення якості таких судових рішень потрібно підходити комплексно, починаючи від удосконалення норм екологічного права, підвищення рівня матеріального і ресурсного забезпечення судів та суддів і закінчуючи удосконаленням процесуальних норм та підвищенням кваліфікації суддів.

Для покращення ситуації в частині впливу вищенаведених внутрішніх чинників на якість судових рішень у справах про екологічні (та інші) адміністративні правопорушення, дозволимо стверджувати наступне.

В науковій доктрині вже були спроби удосконалення приписів КУпАП через доповнення його статтею «Законність і обґрунтованість постанови (рішення) по справі про адміністративне правопорушення». Цю ідею запропонувала Г. Б. Супрун, яка й розробила редакцію відповідної норми із авторським визначенням понять законності та обґрунтованості таких судових рішень (Супрун, 2011: 14). Проте такі доречні зміни наразі до КУпАП так і не були внесені.

Дослідження нормативної бази показує, що в Україні нині вимоги до судових рішень в адміністративних справах, до судових рішень в цивільних справах, до судових рішень у господарських справах, окрім встановлених в окремих главах відповідних процесуальних кодексів, додатково розкриваються в постановах: Пленуму Вищого адміністративного суду України («Про судові рішення в адміністративній справі...»; «Про судові рішення в цивільній справі...»), Пленуму Вищого господарського суду України («Про судові рішення...»).

Щодо вимог до постанов у справах про адміністративні правопорушення, то вони, будучи визначені у ст. 283 КУпАП, додатково розкриваються в узагальненні Верховного Суду України «Про якість складання й оформлення судових рішень у кримінальних справах та справах про адміністративні правопорушення» від 1 серпня 2004 р.

Проте вивчення змісту останнього документу показує, що в ньому увага звертається лише на окремі вимоги

щодо форми та змісту судового рішення у справах про адміністративні правопорушення. Це: вказівка на винесення постанов Іменем України; вимоги щодо копій судових рішень; дотримання законодавства про мову судочинства; аналіз таких порушень при винесенні постанов, як: розгляд справ за відсутності осіб, які притягуються до адміністративної відповідальності; недостатність інформації про пояснення і ставлення до вчиненого правопорушення особи, яка притягається до відповідальності, пояснення свідків та інші докази вини правопорушника, міркування і мотивовані висновки суду; посилання на докази, оформлені із порушенням визначеного законом порядку; суперечність висновків суду постановленому у справі рішенню. Метою проведеного узагальнення Верховний Суд України визнав вдосконалення діяльності суддів та усунення причин порушення законодавства при постановленні судових рішень.

Натомість у згаданих вище документах, якими встановлені вимоги до судових рішень у цивільному, адміністративному та господарському процесі було застосовано досконаліший підхід із розкриттям суті їх законності та обґрунтованості; порядку прийняття; порядку дій при виправленні помилок; наведенням детальної інформації стосовно структури за змістовного наповнення вступної, описової, мотивувальної, резолютивної частини рішення та ін. Метою таких роз'яснень визначено забезпечення правильного і однакового застосування судами норм процесуального законодавства.

Висновки і перспективи.

У підсумку зазначимо, що задля непереобтяження змісту КУпАП, на наш погляд, у ньому достатньо закри-

пити лише вказівку на забезпечення законності та обґрунтованості постанов (як пропонувала Г. Б. Супрун) та зберегти закріплені зараз загальні вимоги до рішень усіх органів адміністративної юрисдикції, а от уже більш детальні вимоги встановити в інших документах.

Для постанов суду у справах про адміністративні (у тому числі екологічні) правопорушення, таким документом має стати постанова Пленуму Верховного Суду «Про судові рішення у справі про адміністративне правопорушення», якою були б враховані і міжнародні вимоги щодо якості судових рішень, і напрацювання теоретичного характеру щодо структури, змісту саме таких судових рішень. Це значно спростить роботу суддів по забезпеченню винесення якісних рішень у справах про адміністративні правопорушення. Розробка ж змістовного наповнення цього документу має стати предметом подальших наукових досліджень.

Список використаних джерел

1. Теория государства и права: курс лекций. Под ред. Н.И. Матузова и А.В. Малько. Москва, 2003. 776 с.
2. Про судові рішення в адміністративній справі: Постанова Пленуму Вищого адміністративного суду України від 20.05.2013 р. № 7. URL: <http://zakon2.rada.gov.ua> (дата звернення: 17.08.2020 р.).
3. Про судові рішення в цивільній справі: Постанова Пленуму Верховного Суду України від 18.12.2009 р. № 14. Вісник Верховного Суду України. 2010. № 1. С. 4.
4. Куйбіда Р., Сироїд О. Посібник із написання судових рішень. Київ, 2013. 224 с.
5. Улютіна О.А. Тенденції реформування системи судоустрою України з часів незалежності і до сьогодення. Право. Людина. Довкілля. 2019. Том. 10(4). С. 121–129.
6. Скакун О.Ф. Теорія держави і права: підручник. Харків, 2001. 656 с.
7. Сенік С.В., Лемик Р.Я. Цивільне процесуальне право: навчальний посібник. Львів, 2010. 424 с.
8. Шиманович О.М. Судові постанови у цивільному процесі України (на матеріалі рішень і ухвал суду першої інстанції): автореферат дис. ... к.ю.н.: 12.00.03. Київ, 2005. 20 с.
9. Кравчук В.М. Науково-практичний коментар до Кодексу адміністративного судочинства України. Харків, 2011. 800 с.
10. Труш М. Вимоги до судового рішення в адміністративній справі. Вісник Львівського університету. Серія юридична. 2013. Випуск 58. С. 170–175.
11. Висновок № 11 (2008) Консультативної ради європейських суддів до уваги Комітету Міністрів Ради Європи щодо якості судових рішень. URL: [http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/\(documents\)/58F4A4DD76AACFD0C2257D87004971A6](http://www.scourt.gov.ua/clients/vsu/vsu.nsf/(documents)/58F4A4DD76AACFD0C2257D87004971A6) (дата звернення: 18.08.2020 р.).
12. Фазикос Г.В. Правосудність судового рішення: проблеми інтерпретації. Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія «Право». 2014. Вип. 29. Ч. 2. Том 3. С. 33–36.
13. Постанова Апеляційного суду Закарпатської області у справі № 301/2056/15-п. Єдиний державний реєстр судових рішень. URL: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56664163> (дата звернення: 18.08.2020 р.).
14. Супрун Г.Б. Суд (суддя) як суб'єкт провадження у справах про адміністративні правопорушення в Україні: автореферат дис. ... к.ю.н.: 12.00.07. Київ, 2011. 17 с.
15. Про судові рішення: Постанова Пленуму Вищого господарського суду України від 23.03.2012 р. № 6. Вісник господарського судочинства. 2012. № 3. С. 36.

References

1. Teoriya hosudarstva y prava [The theory of state and law] (2003). Pod red. N.Y. Matuzova y A.V. Malko. Moskva, 776 (in Russian).
2. Pro sudove rishennia v administratyvnyi spravi [On a court decision in an administrative case] (2013): Postanova Plenumu Vyshchoho administratyvnoho sudu Ukrainy vid 20.05.2013 № 7. Available at: <http://zakon2.rada.gov.ua> (in Ukrainian).
3. Pro sudove rishennia v tsyvilni spravi [On a court decision in a civil case] (2009): Postanova Plenumu Verkhovnoho Sudu Ukrainy vid 18.12.2009 № 14. Visnyk Verkhovnoho Sudu Ukrainy, 1, 4 (in Ukrainian).
4. Kuibida, R. & Syroid, O. (2013). Posibnyk iz napyssannia sudovykh rishen [Guide to writing court decisions]. Kyiv, 224 (in Ukrainian).
5. Uliutina, O.A. (2019). Tendentsii reformuvannia systemy sudoustroiu ukrainy z chasiv nezalezhnosti i do sohodennia. Pravo. Liudyna. Dovkillia [Trends in reforming the judicial system of Ukraine since independence and to the present. Law. Human. Environment], 10(4): 121–129 (in Ukrainian).
6. Skakun, O.F. (2001). Teoriia derzhavy i prava [The theory of state and law]. Kharkiv, 656 (in Ukrainian).
7. Senyk, S.V. & Lemyk, R.Ya. (2010). Tsyvilne protsesualne pravo [Civil procedural law]. Lviv, 424 (in Ukrainian).
8. Shymanovych, O.M. (2005). Sudovi postanovy u tsyvilnomu protsesi Ukrainy (na materialakh rishen i ukhval sudu pershoi instantsii) [Judicial decisions in civil proceedings of Ukraine (on the basis of decisions and rulings of the court of first instance)]. Kyiv, 20 (in Ukrainian).
9. Kravchuk, V.M. (2011). Naukovo-praktychnyi komentar do Kodeksu administratyvnoho sudochynstva Ukrainy [Scientific and practical commentary to the Code of Administrative Procedure of Ukraine]. Kharkiv, 800 (in Ukrainian).
10. Trush, M. (2013). Vymohy do sudovoho rishennia v administratyvnyi spravi. Visnyk Lvivskoho universytetu. Seriiia yurydychna [Requirements for a court decision in an administrative case. Bulletin of Lviv University. The series is legal], 58: 170–175 (in Ukrainian).
11. Vysnovok № 11 (2008) Konsultatyvnoi rady yevropeiskyykh suddiv do uvahy Komitetu Ministriv Rady Yevropy shchodo yakosti sudovykh rishen [Conclusion № 11 (2008) of the Advisory Council of European Judges to the Committee of Ministers of the Council of Europe on the quality of judgments]. Available at: <http://www.scourt.gov.ua> (in Ukrainian).
12. Fazykosh, H.V. (2014). Pravosudnist sudovoho rishennia: problemy interpretatsii. Naukovyi visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Seriiia «Pravo» [Judicial justice: problems of interpretation. Scientific Bulletin of Uzhhorod National University. Law Series], 29(2), 3: 33–36 (in Ukrainian).
13. Postanova Apeliatsiinoho sudu Zakarpatskoi oblasti u spravi № 301/2056/15-p. Yedynyi derzhavnyi reiestr sudovykh rishen [Resolution of the Court of Appeal of the Zakarpattia region in the case № 301/2056/15-n]. Available at: <http://www.reyestr.court.gov.ua/Review/56664163> (in Ukrainian).
14. Suprun, H.B. (2011). Sud (suddia) yak sub'iekt provadzhenia u spravakh pro administratyvni pravoporushennia v Ukraini [Court (judge) as a subject of proceedings on cases of administrative offenses in Ukraine]. Kyiv, 17 (in Ukrainian).
15. Pro sudove rishennia [About the court decision] (2012): Postanova Plenumu Vyshchoho hospodarskoho sudu Ukrainy vid 23.03.2012 № 6. Visnyk hospodarskoho sudochynstva, 3, 36 (in Ukrainian).

O.A. Uliutina & I.I. Denysiuk (2020). ON QUALITY ASSURANCE OF JUDICIAL DECISIONS IN CASES OF ENVIRONMENTAL ADMINISTRATIVE OFFENSES.

Law. Human. Environment, 11(3): 116-125. <https://doi.org/10.31548/law2020.03.014>.

Summary. The article, based on the study of the requirements for the quality of court decisions in cases of environmental administrative offenses and the analysis of judicial practice, are made proposals to improve the quality of court decisions in this category of cases. Justice is analyzed as the main criterion for the quality of court decisions in cases of environmental administrative offenses, which covers the signs of legality and validity. It is concluded that the criteria for the legality of a court decision in cases of environmental administrative offenses are the correct application of: substantive law and compliance with procedural law, analogy of law or analogy of right in terms of both substantive and procedural rules; compliance of the resolution within her national, constitutional, sectoral principles, basic principles of justice, requirements of the rule of law. In terms of compliance with the requirement of validity of the decision is most pronounced subject – object specifics of offenses – their «environmental», because it is in investigating the circumstances of the case and assessing evidence, the judge must operate it knowledge and rely not only on administrative tort law, but also environmental, natural resources, which sets requirements for the use and protection of natural objects and resources, environmental safety, which have been violated.

In order to improve the quality of court decisions in cases of environmental administrative offenses, it is proposed to adopt a document «On court decisions in cases of administrative offenses» in the form of a resolution of the Plenum of the Supreme Court.

Keywords: legality of a court decision, validity of a court decision, resolution, justice, court, court decision, quality of court decision
